

Ukryta historia czterdziestego wersetu — liczba dziewiętnaście

Drugie Biada – Część Szósta

Jeff Pippenger

2026-07-20

Księgi Daniela i Objawienia wzajemnie się uzupełniają, co oznacza, że razem osiągnęły pełnię.

„W Objawieniu wszystkie księgi Biblii spotykają się i znajdują swoje zakończenie. Oto dopełnienie księgi Daniela”. Dzieje Apostolskie, 585.

Królestwa biblijnego proroctwa powinny stanowić przedmiot szczególnej uwagi badacza proroctw, gdyż to właśnie w nich przede wszystkim przedstawiona jest zewnętrzna historia dni ostatecznych.

„O wiele lepiej jest poznawać, w świetle Słowa Bożego, przyczyny rządzące wzrostem i upadkiem królestw. Niech młodzież bada te zapisy i dostrzeże, jak prawdziwa pomyślność narodów była związana z przyjęciem boskich zasad. Niech bada historię wielkich ruchów reformacyjnych i zobaczy, jak często zasady te, choć wzgardzone i znienawidzone, a ich orędownicy skazywani na loch i szafot, właśnie przez te ofiary zatriumfowały.” Education, 238.

Historie święte, czy to „wielkie ruchy reformatorskie”, czy „powstawanie i upadek królestw”; historie święte są w Słowie Bożym sprawą życia i śmierci. Paweł zapisał w Drugim Liście do Tesaloniczan, rozdziale drugim, że ci, którzy nie miłują prawdy, a następnie przyjmują silne złudzenie, czynią to dlatego, że wybrali odrzucenie poselstwa, które Paweł wskazał w tym fragmencie. Fragment ten ukazuje związek pogańskiego Rzymu z Rzymem papieskim, który jest zarazem związkiem Pergamonu i Tiatyry, a także związkiem żelaza i gliny, jak również związkiem smoka z papieństwem. Powstanie papieskiego Rzymu, przedstawione przez Tiatyrę, oraz upadek pogańskiego Rzymu, przedstawiony przez Pergamon, są prawdą, której nienawidzą ci, którzy przyjmują silne złudzenie.

W historii millerowskiej spór między millerystami a protestantami, który znalazł swoje odzwierciedlenie na pionierskiej karcie z 1843 roku, dotyczył tego, jaka historyczna potęga została przedstawiona jako „złupcy ludu twego” w czternastym wersecie jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Czy złupcami było powstanie pogańskiego Rzymu, jak utrzymywali milleryści, czy też upadek Seleucydów, jak twierdzili protestanci?

„Każdemu narodowi, który pojawił się na scenie dziejów, dozwolono zająć jego miejsce na ziemi, aby można było zobaczyć, czy wypełni zamysł „Czuwającego i Świętego”. Proroctwo prześledziło wstępy i upadek wielkich światowych imperiów — Babilonu, Medo-Persji, Grecji i Rzymu. Z każdym z nich, podobnie jak z narodami o mniejszej potęgze, historia się powtarzała. Każdy miał swój okres próby, każdy zawiódł, jego chwała przeminęła, jego moc odeszła, a jego miejsce zajął inny....”

„Z powstawania i upadku narodów, jak zostało to jasno ukazane na kartach Pisma Świętego, powinni się nauczyć, jak bezwartościowa jest sama zewnętrzna i doczesna chwała świata. Babilon, ze całą swoją potęgą i swym przepychem, jakich odtąd nasz świat już nigdy nie oglądał — potęgą i przepychem, które ludziom owego czasu wydawały się tak trwale i nieprzemijające — jakże całkowicie przeminął! Jak ‘kwiat trawy’ zginął. Tak ginie wszystko, co nie ma Boga za swój fundament. Tylko to, co jest związane z Jego zamiarem i wyraża Jego charakter, może przetrwać. Jego zasady są jedynymi stałymi rzeczami, jakie zna nasz świat.”
Education, 177, 184.

Historia biblijna jest tym widzeniem, o którego braku — jak powiedział Salomon — człowiek ginie. Milleryci rozpoznali i głosili sto pięćdziesiąt lat przedstawionych jako „pięć miesięcy” w 9. rozdziale Objawienia, w wersetach 5 i 10, lecz nie wydobyli dogłębnie historii przedstawionej w 9. rozdziale Objawienia. Trafnie zidentyfikowali pięć miesięcy z wersetu 10, lecz najwyraźniej uznali, że ponieważ zarówno werset 5, jak i 10 zawierają wyrażenie „pięć miesięcy”, oznacza ono po prostu podkreślenie proroctwa o udręczeniu przedstawionego w obu wersetach. Obecnie można łatwo wykazać, że gdy werset 5 przedstawia „pięć miesięcy”, oznacza sto pięćdziesiąt lat, które rozpoczęły się wraz ze śmiercią Mahometa w 632 roku, a zakończyły w 782 roku upokorzeniem cesarzowej Ireny z cesarstwa bizantyjskiego, czyli wschodniorzymskiego.

Pionierzy mieli rację, odnosząc werset dziesiąty do bitwy pod Nikomedią z 27 lipca 1299 roku jako początku stu pięćdziesięciu lat, które zakończyły się upokorzeniem ostatniego Konstantyna panującego w Konstantynopolu 27 lipca 1449 roku. Linia po linii okres stu pięćdziesięciu lat wskazuje na islam ogólnoswiatowy, przedstawiony zarówno przez pierwszy biada — islam Arabski, jak i przez drugie biada — islam turecki. Islam, który upokorzył zarówno cesarza, jak i cesarzową razem, wskazuje na ogólnoswiatowy islam podbijający królestwo, które składa się z niewiasty, przedstawionej przez Irenę, oraz z mężczyzny, przedstawionego przez Konstantyna Ostatniego.

W ciągu stu pięćdziesięciu lat, których kres wyznacza upokorzenie Ireny, islam arabski przejmuje kontrolę nad obszarem, czyli terytorium Bizancjum, pozostawiając Irenę w tak upokorzonej pozycji, że została zmuszona do płacenia haraczu przez trzy lata, obok innych wymuszeń. Gdy nastąpiło upokorzenie Konstantyna ostatniego, wyznaczyło ono początek czteroletniego okresu, który kończy się oblężeniem i obaleniem stolicy wschodniego Rzymu. W obu przypadkach był to islam — arabski islam w przypadku Ireny i turecki islam w przypadku Konstantyna ostatniego. W dniach ostatecznych światowy islam, przedstawiony przez dwóch świadków arabskiego i tureckiego islamu ukazanych w pierwszym i drugim biada; najpierw zajmie terytorium, a następnie stolicę. Ostateczny polityczny byt, przedstawiony przez Konstantyna wschodniego Rzymu, jest symbolicznie poślubiony ostatecznemu religijnemu bytowi, przedstawionemu przez Irenę wschodniego Rzymu. Używam określenia byt polityczny i religijny, aby wskazać, że symbol obrazu bestii pojawia się najpierw w Stanach Zjednoczonych, a następnie w świecie. Obraz bestii jest symbolicznym małżeństwem Konstantyna i Ireny, którzy oboje zostają upokorzeni przez utratę swego terytorium i stolicy na rzecz islamu.

Ich małżeństwo zostaje rozpoznane przez zestawienie obu historii i zostało zobrazowane przez małżeństwo między Konstantyną a Licyniuszem w roku 313, kiedy wprowadzono Edykt Mediolański, a symboliczny kościół Smyrny dobiegł końca i rozpoczął się symboliczny kościół Pergamonu. Ci, których Paweł określa jako przyjmujących silne złudzenie, odmawiają dostrzeżenia ostrzegawczego poselstwa Pawła, które obejmuje odstępstwo, zanim zostanie objawiony człowiek grzechu. Odstępstwo ma miejsce w historii Pergamonu, a człowiek grzechu został objawiony w roku 538; wówczas rozpoczął się kościół Tiatyry.

Niech was nikt w żaden sposób nie zwodzi; albowiem ten dzień nie nadejdzie, aż najpierw przyjdzie odstępstwo i objawi się człowiek grzechu, syn zatracenia; który się sprzeciwia i wynosi ponad wszystko, co nazywa się Bogiem albo co odbiera cześć, tak że zasiądzie w świątyni Bożej jak Bóg, podając się za Boga. 2 Tesaloniczan 2:3, 4.

Historia wschodniego Rzymu dostarcza dwóch świadków proroczej prawdy, która jest również przedstawiona w symbolicznym związku wschodniego Rzymu z zachodnim Rzymem. W tym związku zachodni Rzym jest Kościołem, a wschodni Rzym jest państwem. Rzym stanowi połączenie Kościoła i państwa, przedstawione jako żelazo i glina w 2. rozdziale Księgi Daniela.

To, że można przekonująco dostrzec, iż w dniach ostatecznych ogólnoswiatowy islam występuje przeciwko mocy przedstawionej jako połączenie Kościoła i państwa, zajmując jej terytorium i stolicę, znajduje potwierdzenie w dwóch innych świadkach ze świętej historii dziewiątego rozdziału Apokalipsy. Osman podbił terytorium Nikomedii 27 lipca 1299 roku, a następnie dwa lata później, w roku 1301, podbił terytorium Nicei. Jego syn zdobył stołeczne miasto Niceę w roku 1331, a ten sam syn zdobył stołeczne miasto Nikomedię po czteroletnim oblężeniu, które zakończyło się w roku 1337. Pionierzy wskazali na 27 lipca 1299 roku w związku z Osmanem, lecz nigdy nie dostrzegli następnej bitwy, bitwy o Niceę, jako historycznego drugiego kroku ku ustanowieniu Imperium Osmańskiego. Dzień 27 lipca 1299 roku był pierwszym z kilku kroków prowadzących do ustawy niedzielnej. Pierwsze dwa kroki tureckiego islamu wyznaczyły początek prorocstwa, które zakończyło się w roku 1449, następnie ponownie w roku 1840, potem ponownie 11 września i następnie ponownie 31 grudnia 2023 roku.

Pierwszy z tych dwóch kroków wyznaczał nie tylko początek stu pięćdziesięciu lat, lecz także początek trzydziestu ośmiu lat. Rozpoczął się wraz z zajęciem przez Osmana terytorium Nikomedii, a zakończył się trzydzieści osiem lat później, gdy syn Osmana zdobył stołeczne miasto Nikomedii po czteroletnim oblężeniu w 1337 roku. Liczba trzydzieści osiem oznacza „powstanie”, a początkowy krok, w którym Osman zajął to terytorium, wyznaczał powstanie tureckiego islamu. W tym pierwszym kroku trzydziestu ośmiu lat „czteroletnie” oblężenie wyznacza zakończenie. W ostatnim kroku stu pięćdziesięciu lat następuje upokorzenie, a cztery lata później, w 1453 roku, zostaje zdobyta stolica wschodniego Rzymu.

Czy chodziło o Turków osmańskich w 1453 roku, czy o syna Osmana, który zdobył zarówno Nikomedię w 1337 roku, jak i Niceę w 1331 roku — we wszystkich trzech przypadkach każde z tych stołecznych miast służyło w pewnym momencie dziejów jako stolica wschodniego Rzymu. Wszystkie trzy linie wskazują na podbój wschodniego Rzymu. Każda z tych trzech linii ukazuje

islam zdobywający najpierw terytorium, a następnie stolicę wschodniego Rzymu. Nazwa każdej z trzech stolic jest taka sama jak nazwa terytorium. Każda z tych trzech linii ma odrębne historyczne postacie alfa i omega. Wskazując na relację kościelno-państwową wraz z upokorzeniem przez islam zarówno cesarza, jak i cesarzowej, prorocze upokorzenie łączy ich linie z zachodnim Rzymem, który również został upokorzony przez Konstantyna Wielkiego, gdy w 330 roku wybrał Konstantynopol zamiast miasta Rzymu. Ostateczne upokorzenie zachodniego Rzymu nastąpiło w 476 roku wraz z ostatnim cesarzem, i odtąd nadal szybko chylił się ku upadkowi.

Zachodni Rzym w relacji do wschodniego Rzymu był Kościołem, wschód był państwem. Upokorzenie na początku w 330 roku, następnie upokorzenie w 476 roku, a potem w 782, a następnie ponownie w 1449. Linia upokorzenia, rozpoczynająca się wraz z podziałem królestwa, po której w 476 roku nastąpiło upokorzenie utratą cesarza, a zatem i imperium, po czym islam przyniósł upokorzenie najpierw terytorium wschodu w 782 roku, a następnie stolicy wschodu w 1453 roku.

Islam prorocstwa biblijnego wydobywa na światło dzienne linię zarówno wschodniego, jak i zachodniego Rzymu, a światło, które islam wytwarza dzisiaj, jest zgodne z tym, czym było fundamentalne światło islamu dla millerowskich pionierów, lecz wykracza daleko poza nie. Czas próby, który rozpoczął się w 2024 roku od kwestii tego, kim są „łupieżcy z twego ludu, którzy ustanawiają widzenie”, był alfą okresu próby, a teraz, u kresu okresu próby, światło płynące z tematu islamu z dziewiątego rozdziału Apokalipsy dodaje świadków zachodniego i wschodniego Rzymu, którzy nigdy nie byli rozważani aż do tych obecnych dni ostatecznych.

Prorocze linie islamu, przedstawione w rozdziałach od dziewiątego do jedenastego, łączą ze sobą linie historii zawarte w wierszach od dziesiątego do szesnastego jedenastego rozdziału Daniela, dostarczając świadectw, które wiążą się z liniami już omawianymi w tych artykułach. Lecz w obrębie proroczej ilustracji wzrostu islamu zawarty jest również wzrost zarówno ruchu milerytów, jak i ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy. Dwa czteroletnie okresy, mocno osadzone w prorocztwach czasowych Objawienia dziewiątego rozdziału i stanowiące ich część, dają świadectwo czterem latom od 1840 do 1844. W roku 1844 czasu proroczego już nie ma, zatem symboliczny okres czterech lat określony jest przez swoje prorocze cechy, a nie przez czas. Pierwszy czteroletni okres wskazuje na podbój Nikomedii przez islam, dawnej wschodniej stolicy rzymskiej, w roku 1337, trzydzieści osiem lat po tym, jak jego ojciec podbił to terytorium. Drugie cztery lata wskazują na upokorzenie politycznych i religijnych władców wschodniego Rzymu w roku 1449, dokonane przez islam, a trzecie cztery lata wskazują na chwalebne objawienie mocy Bożej, gdy anioł, który rozjaśnił ziemię swoją chwałą, zstąpił 11 sierpnia 1840 roku.

Millerowska historia pierwszego i drugiego anioła odpowiada historii trzeciego anioła w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. To końcowe dzieło pieczętowania jest zgładzeniem grzechu; jest połączeniem Boskości z człowieczeństwem i dokonuje się podczas wojny spowodowanej przez islam.

I otworzył otchłań czeluści; i wzbął się dym z tej czeluści, jak dym z wielkiego pieca; i słońce oraz powietrze zaćmiły się od dymu z czeluści. A z dymu wyszła na ziemię szarańcza; i dano

jej moc, jaką mają skorpiony ziemi. I nakazano jej, aby nie szkodziła trawie ziemi ani żadnej zielonej rzeczy, ani żadnemu drzewu, lecz tylko tym ludziom, którzy nie mają pieczęci Bożej na swoich czołach. Objawienie 9:2–4.

Doskonałe wypełnienie każdego proroctwa następuje w dniach ostatecznych, a zatem ten fragment wskazuje na zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Proroctwo dotyczące islamu w dziewiątym rozdziale Objawienia dostarcza historycznego klucza, który pozwala zestawić najpełniejszą ilustrację mocy ustanawiającej widzenie w historii, osiągającej punkt kulminacyjny 11 sierpnia 1840 roku, kiedy islam został powstrzymany. Od tego momentu świadectwo dziewiątego rozdziału Objawienia rozciąga się na rozdział dziesiąty oraz historię pierwszego i drugiego anioła. Następnie w rozdziale jedenastym trzecie biada przychodzi nagle wraz z ustawą niedzielną, kiedy to rozpoczyna się głośnie wołanie trzeciego anioła. Rozdział dziewiąty jest kluczem islamu porządkującym wzrost i upadek królestw przedstawionych w Księdze Daniela i Objawieniu. Rozdziały dziesiąty i jedenasty wskazują na doświadczenie stu czterdziestu czterech tysięcy mądrych panien. Rozdział dziewiąty wskazuje symbol ustanawiający zewnętrzne widzenie, a rozdziały dziesiąty i jedenasty wskazują wewnętrzne widzenie związane z podążaniem za Barankiem do Miejsca Najświętszego.

Dziesiąty rozdział Objawienia otwiera się ukazaniem Chrystusa jako potężnego anioła, który zstępuje z małą księżeczką otwartą. Wydarzenie to wypełniło się 11 sierpnia 1840 roku przy zakończeniu proroctwa z Objawienia 9, które wskazuje na trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni. Objawienie 10 przedstawia dalszą historię aż do chwili, gdy poselstwo stało się gorzkie w żołądku Jana 22 października 1844 roku. Cztery lata od 1840 do 1844 roku rozpoczynają się wraz z przybyciem pierwszego anioła i kończą wraz z przybyciem trzeciego anioła. Te cztery lata, które nastąpiły po wypełnieniu się wydarzeń z 11 sierpnia 1840 roku, zostały zobrazowane przez cztery lata od 27 lipca 1449 roku do 1453 roku, na początku okresu trzystu dziewięćdziesięciu jeden lat i piętnastu dni. Oba te czteroletnie okresy odpowiadają czterem latom oblężenia Nikomedii od 1333 do 1337 roku. Symbolicznie wschodni Rzym został podbity przez islam trzykrotnie. Po raz pierwszy podczas oblężenia Nicei w 1331 roku, następnie podczas czteroletniego oblężenia Nikomedii zakończonego w 1337 roku, a potem podczas oblężenia Konstantynopola w 1453 roku.

Dioklecjan prawnie podzielił Rzym na wschód i zachód w 393 roku, a Konstantyn proroczo podzielił Rzym na wschód i zachód w 330 roku. W 395 roku, po śmierci cesarza Teodozjusza I, imperium zostało formalnie i trwale podzielone, gdyż zapisał on wschód i zachód swoim dwóm synom. Kościół katolicki podzielił się na wschód i zachód w 1054 roku podczas „wielkiej schizmy”. Podział był stopniowy, podobnie jak upadek, który po nim nastąpił. Podział ten trwa aż po dziś dzień. W ciągu pięćdziesięciu lat od tej daty zachodni kościół w Rzymie rozpoczął mniej więcej dwieście lat krucjat przeciwko islamowi. Zachodni Rzym upadł, gdy utracił swego ostatniego cesarza w 476 roku. Wschodni Rzym upadł w 1453 roku. Rzym papieski upadł w 1798 roku. Pogański Rzym podzielił się na wschód i zachód w 393, 330 i 395 roku. Rzym papieski podzielił się na wschód i zachód w 1054 roku. Siostra White wskazuje wzrost i upadek królestw jako zasadniczy punkt odniesienia w studium Słowa Bożego.

Królestwa, które zostają wydobyte na światło historii z dziewiątego rozdziału Apokalipsy, wzmacniają argument, że to Rzym ustanawia tę wizję. Proroczy związek między islamem a stu czterdziestoma czterema tysiącami stanowi dowód, iż poselstwo wołania o północy, które zostało utypizowane przez wjazd Chrystusa do Jerozolimy na osle, jest przedstawione przez prorocstwo czasowe, które rozpoczęło się w czasie pierwszego biada, było kontynuowane w drugiej części prorocstwa w drugim biada i osiągnęło swoje wypełnienie w czteroletniej historii, w której ruch millerowski pierwszego i drugiego anioła rozpoczął się wraz z wypełnieniem właśnie tego prorocstwa. Prorocstwo rozpoczęło się od symbolu „trzydziestu ośmiu i dwóch roku” (1299 i 1301) lat, oznaczającego powstanie islamu, i zakończyło się symbolem „trzydziestu ośmiu i dwóch roku” (1838 i 1840), oznaczającym powstanie millerytów.

W roku 1844, u schyłku czteroletniego okresu millerytów, który został wyobrażony przez oblężenie od 1333 do 1337 oraz od 1449 do oblężenia roku 1453, czasu proroczego nie należało już więcej stosować. Wzniesienie sztandaru stu czterdziestu czterech tysięcy jest bezpośrednio związane z prorocstwem, w którym islam zostaje wywyższony.

Judo, ciebie będą wysławiać twoi bracia; twoja ręka będzie na karku twoich nieprzyjaciół; synowie twego ojca będą ci oddawać pokłon. Juda jest lwiatkiem; od zdobyczy, synu mój, wróciłeś. Schylił się, położył się jak lew i jak stary lew; któż go podniesie? Berło nie oddali się od Judy ani prawodawca spomiędzy jego nóg, aż przyjdzie Szilo, i jemu przypadnie posłuszeństwo ludów. Przywiązuje swe osłę do winnego krzewu, a żrebię swojej osłicy do szlachetnej winorośli; pierze swe szaty w winie, a swoje odzienie we krwi winogron. Jego oczy będą czerwone od wina, a jego zęby białe od mleka. Rodzaju 49:8–12.

Sto czterdzieści cztery tysiące doskonale odzwierciedla charakter Chrystusa, a Chrystus jest — pośród innych symbolicznych przedstawień — „wyborną winoroślą”. Izmael został określony w Księdze Rodzaju 16:12 jako człowiek „dziki”.

A on będzie człowiekiem dzikim; jego ręka będzie przeciwko każdemu człowiekowi, a ręka każdego człowieka przeciwko niemu; i będzie mieszkał w obecności wszystkich swoich braci.

Słowo przetłumaczone jako „dziki” oznacza dzikiego osła arabskiego. Przedstawiciele Chrystusa w dniach ostatecznych jadą na poselstwie dzikiego osła arabskiego, osła, na którym Chrystus wjechał do Jerozolimy, osła, który w końcu przemówił po tym, jak Balaam uderzył go po raz trzeci. Poselstwo, które wzmocniło poselstwo pierwszego anioła w 1840 roku, nie dostrzegło istotnego i ważnego prorocstwa stu pięćdziesięciu lat w tej właśnie proroczej historii, w której znajdowało się poselstwo, które wzmocniło ten ruch. Nie dostrzegli oni dwóch czteroletnich okresów w tym samym prorocztwie czasowym, które typologicznie przedstawiały historię od 1840 do 1844 roku. Lew z pokolenia Judy otwiera teraz światło ze „starych ścieżek”, którego nigdy wcześniej nie widziano, i jest to światło zgodne z tym światłem, które otwiera się od 31 grudnia 2023 roku. Usuwa ono wszelkie wątpliwości co do tego, czy to islam uderza w Nashville. Światło oświeca symbol Rzymu, stając się tym samym wypowiedzią omega wobec kontrowersji alfa w 2024 roku dotyczącej zbójców twego ludu, a także symbolem omega sporu o ten sam symbol w historii millerowskiej. Wskazuje ono, że islam z prorocstw czasowych Objawienia dziewiątego rozdziału jest zewnętrznym poselstwem w czasie wewnętrznej historii czasu zapieczętowania stu

czterdziestu czterech tysięcy. Od pewnego czasu nauczamy tej prawdy, lecz teraz można ją wykazać na jednej linii, która rozpoczyna się w Objawieniu dziewiątym rozdziale, a kończy w Objawieniu jedenastym. Trzeci czteroletni okres związany z prorocstwem czasowym islamu, który wypełnił się od 1840 do 1844 roku, ilustruje czas zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Przez wielkie trzęsienie ziemi z Objawienia jedenastego rozdziału sto czterdzieści cztery tysiące zostaje podniesionych jako sztandar.

W trzydziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela wzbudzenie ludu Bożego jako wojska jest procesem dwuetapowym, którego typem było stworzenie Adama. Najpierw Adam został ukształtowany z gliny, a następnie Chrystus tchnął w niego dech życia. U Ezechiela pierwsze prorocstwo formuje martwe ciała, lecz one nadal pozostają martwe. Potem na ciała zostają tchnione cztery wiatry i podnoszą się one jako potężne wojsko. Liczby trzydzieści osiem i czterdzieści przedstawiają te dwa etapy.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.

Potem było święto żydowskie, i Jezus udał się do Jerozolimy. A jest w Jerozolimie przy Owczej Bramie sadzawka, zwana po hebrajsku Bethesda, mająca pięć krużganków. W nich leżało mnóstwo chorych: ślepych, chromych, uschłych, oczekujących poruszenia wody. Anioł bowiem zstępował o pewnej porze do sadzawki i poruszał wodę; kto więc pierwszy po poruszeniu wody wszedł do niej, odzyskiwał zdrowie, jakkolwiek był dotknięty chorobą. A był tam pewien człowiek, który chorował od trzydziestu ośmiu lat. Gdy Jezus ujrzał go leżącego i poznał, że już od długiego czasu był w tym stanie, rzekł do niego: Czy chcesz być uzdrowiony? Chory odpowiedział Mu: Panie, nie mam nikogo, kto by mnie wrzucił do sadzawki, gdy woda zostanie poruszona; a gdy ja idę, inny przede mną schodzi. Jezus rzekł do niego: Wstań, weź swoje łoże i chodź. I natychmiast człowiek ten został uzdrowiony, wziął swoje łoże i chodził. A tego dnia był sabat. Jana 5:1–9.

Teraz więc wstańcie — rzekłem — i przeprawcie się przez potok Zered. I przeprawiliśmy się przez potok Zered. A czas, w którym szliśmy od Kadesz-Barnea, aż przeprawiliśmy się przez potok Zered, wynosił trzydzieści osiem lat, dopóki całe pokolenie mężów wojennych nie wyginęło spośród obozu, jak Pan im przysiągł. Powtórzonego Prawa 2:13, 14.